

[Ib Thyregod.]

den praksis, at der kunne gives en endelig bevillingshjemmel af finansudvalget.“

Så siger professor Max Sørensen videre:

„Det fremgår klart heraf, at man ikke ønskede at tage afstand fra den herskende praksis. Men man ønskede, at fastholde, at finansudvalgets beføjelse var begrænset og ikke kunne fortrænge den samlede rigsdags bevillingsret.“

Det fremgår klart af denne debat i 1939, at der altså var en praksis af dette indhold, at man for at undgå misforståelser ikke direkte har villet lovfæste den, men at man alligevel har ønsket at opretholde den forfatningspraksis, som dengang forelå.

Så kan man rejse spørgsmålet: hvilket omfang har da denne praksis? Herom vil jeg sige, at det kriterium, som hr. Aksel Larsen lagde vægt på, nemlig om folketinget var samlet eller ikke samlet, er ikke berørt i de udtalelser, som foreligger fra folketinget dengang. Heller ikke er det andet spørgsmål berørt, nemlig problemet om, hvorvidt man kan ændre i en bestående lov. Der har statsministeren allerede i sin redegørelse henvist til, at man har gennemført ændringer i lønnings- og pensionsloven med hensyn til beløbsrammen, selv om det efter lovteksten i og for sig kræver en lovændring. Der foreligger altså en praksis for, at finansudvalget kan gennemføre sådanne bevillinger, som der her foreligger.

Endelig nævnte hr. Aksel Larsen, og det bør jeg vel også lige komme ind på, debatten i 1958 og citerede her en række af de ordførere, som havde udtalt sig om disse spørgsmål. Nu vil jeg gerne om denne debat i 1958 sige, at den drejede sig ikke om spørgsmålet om en bevilling af den karakter, som foreligger i dette tilfælde, men derimod om en bevilling på et helt nyt område, de videnskabelige institutter, hvor den daværende opposition pegede på, at det kunne være rimeligt, at et lovforslag herom blev fremsat i folketinget. Men også hr. Henry Christensen pegede i sine udtalelser på den praksis, som bestod, og at der alene var spørgsmål om det politisk rimelige i, at man i disse tilfælde forelagde spørgsmålet for folketinget. Den juridiske stilling var klar, også efter de andre udtalelser, som foreligger i sagen.

Må jeg i denne forbindelse også minde om, at der ved den pågældende lejlighed, således som statsministeren også var inde på det, blev vedtaget en dagsorden i folketinget. Det var en dagsorden, som var foreslået af hr. Per Hækkerup.

Han fremsatte følgende dagsordensforslag:

„Idet folketinget tager den af undervisningsministeren givne redegørelse til efterretning,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Med andre ord, man godkendte den praksis, at disse videnskabelige institutters bevillinger kunne ordnes på den måde, der her var tale om.

Det er ganske interessant, når nu hr. Aksel Larsen citerer en række ordførere, at supplere disse citater med, hvad hr. Per Hækkerup sagde ved denne lejlighed, for han sagde nemlig — Folketingstidende 1958-59 sp. 1039:

„Det, som oppositionen altså har ønsket, er at bryde en sædvane, at instituere en ny sædvane. . . . Jeg for mit vedkommende tror ikke, det er rigtigt at bryde den tradition og sædvane, der har udviklet sig.“

Altså, ved den lejlighed udtaler den, som stiller dette dagsordensforslag, netop tilslutning til den sædvane, der her er tale om.

Det kunne måske også være interessant at se, hvad hr. Aksel Larsens standpunkt var under denne debat. Nu har hr. Aksel Larsen ikke udtalt sig under debatten, men det kommunistiske partis ordfører, hr. Alfred Jensen, fremsatte dengang et forslag til en dagsorden, som lød sådan:

„Idet folketinget pålægger ministrene ved alle sager, der ikke har karakter af efterbevilling, at søge lovhjemmel ved fremsættelse af forslag i folketinget,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Med andre ord, hr. Alfred Jensen, som var ordfører for det kommunistiske parti i 1958, fremsatte et helt andet forslag, hvor han lagde vægt på, om bevillingen havde karakter af en efterbevilling eller ej, men dog også godkendte den praksis, som er fulgt i disse mange år. Men spørgsmålet